

Zvierací záchranári

Vystrašený zajačik

Zuzana Pospíšilová
Ilustrácie Zuzana Slánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Vystrašený zajačik

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová
Vystrašený zajačik – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Zvierací záchranári

Vystrašený zajačik

Napísala Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

Ideme von?

Matúš sa nudil. Jeho mladšia sestra sa s ním síce chcela hrať s bábikami, ale on to odmietol. Všetci jeho kamaráti buď ešte spali, alebo odcestovali k starým rodičom na víkendové návštevy. Matúš si sadol k oknu, chvíľu sa pozeral na prázdne ihrisko pred domom a premýšľal. Keby mal psa, mohol by s ním ísť na prechádzku. Bolo by to zábavné. Prihovárал by sa mu a mohol by ho cvičiť, aby dokázal rôzne kúsky. Bohužiaľ, nemajú psa. Práve sa chystal odísť od okna, keď si všimol,

že vonku sa potuluje Oliver. Asi sa tiež nudil – sadol si na okraj pieskoviska a po chvíli začal prstom počítat' okná na ich paneláku.

„Jeden, dva...“ počítal Oliver, ale potom sa zarazil. Z tretieho okna naňho niekto kýval. Bol to Matúš. Často sa spolu hrávali na vojakov alebo triafali loptou do koša. Na to, aby si zahrali basketbal, nikdy nemali dosť kamarátov.

Niežeby na sídlisku bolo málo detí, ale väčšinou boli všetky o dosť staršie alebo mladšie, alebo to boli dievčatá. A tie sa chceli hrať skôr na princezné. Raz sa Matúš s Oliverom podvolili premeniť sa na princov. Oliver dokonca zabehol domov po drevený meč. Potom si dievčatá vymysleli, že princovia ich musia zachrániť bozkom, a tak radšej utiekli.

Okno sa otvorilo a Matúš sa nadýchol, pretože chcel niečo zakričať Oliverovi. V tej chvíli sa pri okne objavila mamička a odtiahla ho dovnútra. Zrejme sa bála, aby nehulákal príliš nahlas a nerušil tým susedov. V okne sa ešte objavila Matúšova ruka, ktorá mu naznačovala, aby šiel hore.

Oliver býval vo vedľajšom vchode a nemal kľúč od vchodových dverí k Matúšovi. Zvonku mali guľu. Nechcel zvoniť, a tak číhal, až uvidí niekoho ísť dnu alebo von. Už si takmer myslel, že to bude beznádejné, ale po pár

minútach sa za sklom objavila starenka s paličkou a prázdnu nákupnu taškou. Priskočil, aby jej pridržel dvere. Starenka sa naňho usmiala a pekne sa mu poďakovala, takže získal dvojnásobný bonus. Urobil dobrý skutok a ešte sa dostal tam, kam potreboval.

Nechcel sa zdržiavať privolaním výťahu, preto svižne vybehol na tretie poschodie po schodoch. Chvíľku počkal, aby sa vydýchal, a až potom zaklopal. Matúš takmer okamžite otvoril – asi čakal pri dverách.

„Čau, pôjdeš von?“ vychrlil zo seba Oliver.

„Jasné!“ bez váhania odvetil Matúš a natiahol ruku k vešiaku, na ktorom visela jeho bunda.

„Vezmi aj Anetku, ak ideš von,“ zastavila ho mamička. „Dnes budem mať veľa práce v kuchyni, pomohlo by mi to,“ dodala.

Matúš sa zašklabil, ale tak, aby to videl iba Oliver, a nie mamička.

„Dáme na ňu pozor, nebojte sa,“ zachraňoval situáciu nadšený kamarát. Radšej nech majú na krku malé dievča, než aby Matúš musel zostať doma.

Mamička sa na Olivera milo usmiala a rýchlo začala obliekať Anetku. Tá vôbec neprotestovala. S bračekom chodievala von radšej než s rodičmi.

„Na čo sa budeme hlať?“ bola zvedavá Anetka. Zo škôlky bola zvyknutá s kamarátkami a kamarátmi stále sa „na niečo hrať“. Na hada, na lupiča, na kuchárku, na mamičku, na bábätko, na pani doktorku a ktovie na čo ešte.

Chlapci nevedeli čo s ňou. S malou Anetkou sa nemohli hrať na vojakov a s loptou jej to tiež ešte veľmi nešlo.

Anetka si však hneď vedela rady. Ukázala smerom ku kríkom a vyhlásila: „Postavíme si sklýšu.“

Oliver sa nechápavo pozrel na Matúša. Čakal, že mu to kamarát preloží, pretože hatlanine svojej sestričky určite rozumie lepšie ako on.

Anetka ešte nevedela správne vyslovovať hlásku r, a preto jej občas bolo zle rozumieť. Niekedy z toho vznikli kuriózne situácie. Keď bola na pieskovisku a chcela, aby jej ocko postavil hrad, namiesto toho dostala do ruky banán, pretože ocko si myslel, že je hladná.

„To vôbec nie je zlý nápad,“ pochválil Matúš malú sestričku.

„Čo nie je zlý nápad?“ dožadoval sa odpovede Oliver, ktorému to ešte vždy nedochádzalo.

„Postavíme si skrýšu. Nejaký bunker, úkryt, niečo, kde sa budeme môcť schovať,“ trpezlivo mu vysvetlil Matúš.

„Aha! Fakt to nie je zlý návrh,“ pokýval hlavou Oliver a usmial sa na Anetku. Tá bola

pyšná, že to prišlo na um práve jej. Sadla si medzi dva kríčky a čakala, že jej chlapci natiahnu niečo nad hlavu, akoby bola v stane. No Matúš s Oliverom netušili ako na to.

„Keby sme mali nejakú veľkú plachtu, bolo by to jednoduchšie,“ zamračil sa Oliver.

„Lenže to by našu skrýšu každý objavil. Musí byť nenápadná. Najlepšie bude, keď ju zakryjeme vetvičkami alebo dlhou trávou,“ nahlas hútal Matúš.

Oliver musel uznať, že jeho kamarát má pravdu. Len Anetke to bolo jedno. Mala úplne iné starosti. Plánovala, kde bude obývačka, kde spálňa a kde kuchyňa.

„Tak poďme niekam po vetvy,“ navrhol Oliver.

Matúš chvíľu premýšľal, či tu má sestričku nechať samotnú, alebo ju má vziať so sebou. Keby tu zostala, bolo by to jednoduchšie. Potom si však uvedomil, že mamička by sa

mohla pozrieť z okna. A keby Anetku uvidela samu, mal by zákaz všetkého najmenej na mesiac.

„Vstávaj,“ vyzval ju Matúš, ale Anetke sa nechcelo vyliezať spomedzi kríkov. Ešte nemala premyslené, kde bude mať svoju izbičku. Matúš s Oliverom ju preto chytili každý za jednu ruku a vytiahli von.

„Kto chce mať skrýšu, musí si ju najprv postaviť,“ vysvetlil Anetke Oliver. Mal s ňou viac trpezlivosti ako jej brat. Aj samotnému Oliverovi napadlo, že to s malými deťmi vie, i keď nemá žiadneho súrodenca.

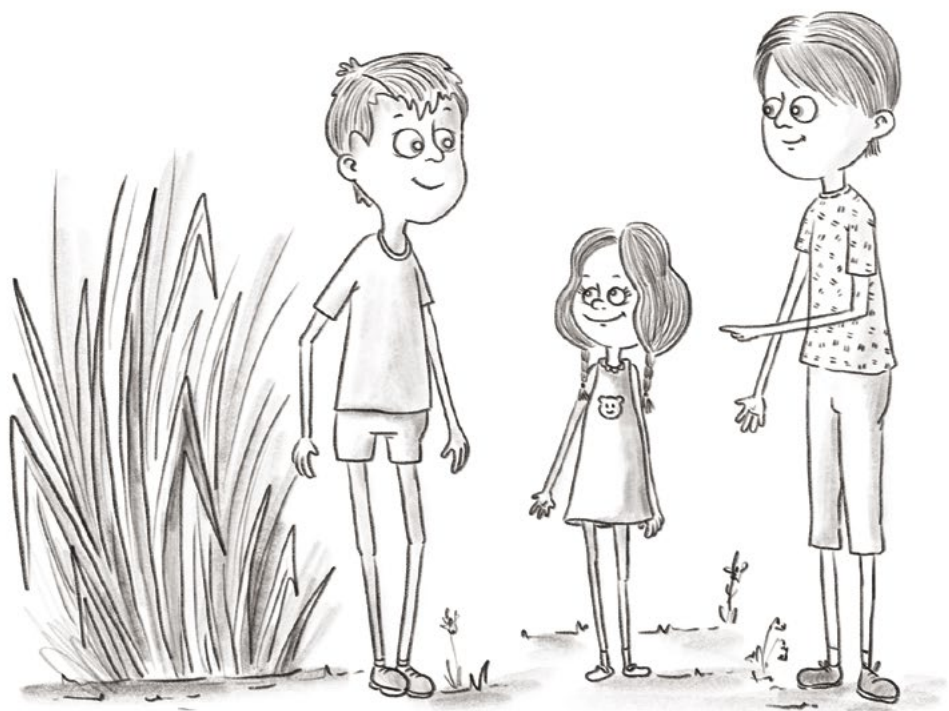
„Keby si niekde uvidela dlhú trávku alebo pohodené vetvičky, povedz nám to!“ prikázal Matúš Anetke, kým sa sám rozhliadal okolo seba, akoby mal röntgenový zrak. Museli zísť kúsok ďalej za panelové domy. Bol tam malý parčík, kde rástla vysoká ozdobná tráva.

„Presne takúto by sme potrebovali!“
vykrikol Oliver, ktorý si ako prvý všimol
dlhé steblá.

„Trochu si z nej natrháme. Určite to nikomu
nebude vadiť. Aj tak dorastie,“ mudroval
Matúš a hneď sa chcel pustiť do trhania,
ale Oliver ho včas zastavil.

„Pozor, kamoš! Takúto trávku máme
u babičky v záhrade. Raz som si na nej
porezal prsty.“

Matúš sa zatváril nechápavo. Asi ešte nikdy nemal tú česť zoznámiť sa s trávou ostricou. Tá dokáže človeka poraniť rovnako ako tenká žiletka. Nuž a táto vysoká tráva sa na ňu dosť podobala.

Oliver si stiahol rukávy na bunde, aby mu chránili dlane, a tak sa pokúsil trávu odtrhnúť. Nebolo to jednoduché. Tráva sa najprv musela po jednotlivých stebľách zakrútiť a až potom ju bolo možné vytrhnúť.

Túto prácu si vzali na starosť Oliver s Matúšom. Anetka mala za úlohu strážiť a hlásiť, keby šiel niekto okolo. Spočiatku skutočne upozorňovala, keď sa niekto blížil, ale po chvíli ju to prestalo baviť. Radšej sa točila dookola, ako keby bola na kolotoči, a keď sa zastavila, neudržala sa na nohách. Tak sa jej zakrútila hlava, že so žuchnutím spadla do trávy. Preto si nevšimla staršieho pána v klobúku, ktorý si vyšiel na dopoludňajšiu prechádzku do parku.

